

PRÒLEG

Si obrir via pot ser el màxim exponent d'un escalador, la manera de fer-ho és una veritable obra d'art curulla d'aventura. Descobrir una nova línia i fer-la realitat representa un dels plaers més intensos de l'escalada i, en conseqüència, un llegat que restarà per sempre en la història d'una roca, paret o agulla. Dedicar-se a aquesta passió no és un fet habitual, i menys quan la major part del personal es dedica a una disciplina molt diferent: l'escalada esportiva. El grau de dificultat *versus* la conquesta del terreny, les dues cares d'un esport, activitat o manera de viure on molta gent queda enganxada de per vida.

En aquest llibre que teniu entre mans, apareix el col·lectiu més destacat d'*aperturistes* actuals, i alguns de pòstums. Llurs trajectòries han deixat petja en forma d'itineraris i tendències que donen sentit a la seva existència. Coneixent cadascun dels protagonistes, entendrem les diferents raons que els han dut darrere d'un fenomen transmès de generació en generació com un ritual, els principis del qual corresponen a un conjunt de valors que formen l'anomenada *ètica*. Un ofici que s'aprèn «de cara a la paret», amb valor, perícia i elegància, un trio fonamental per deixar el nivell ben alt, aportant quelcom més que els antecessors. Un llistó que ha anat pujant des dels anys trenta, quan tot estava per obrir, i fins a l'actualitat, on gairebé resta tot obert i beneït. Però l'enginy dels nostres personatges sens dubte va més enllà, i sempre troben on despatxar les seves habilitats mitjançant uns arguments que obren noves portes. Des d'amortitzar un pany de roca com a tal fins a triar i remenar sota una paret quilomètrica, són els extrems d'aquesta malaltia sense límits on es tracta d'intimar amb la roca més nua. Alguns d'una manera més intel·ligent, d'altres d'una forma més mecànica, però tots amb un denominador comú: devorar terreny verge.

La voluntat i paciència del Josep Jané ha fet possible aproximar-nos d'una manera planera i familiar a aquests singulars escaladors i escaladora descobrint moltes particularitats que ja ens imaginàvem d'entrada, però que l'autor fa confessar amb molt de tacte a cada personatge. Una psicoanàlisi d'estils, records i anècdotes en el qual apareixen, a més, altres noms vinculats a la festa que cal esmentar per completar el capítol amb veracitat. Un interessant recull on cal valorar un gran contrast d'opinions tractat hàbilment per comprendre una obra sens dubte imprescindible per entendre l'evolució de l'escalada, gràcies a alguns dels protagonistes més destacats de casa nostra.

Així doncs, gaudim d'una lectura apassionant conduïda per aquest modest escalador tarragoní, que de tant en tant necessita quelcom més que la roca per realitzar-se. El plaer de l'escalada *versus* el plaer d'escriure, dues facetes que en Pep ajunta acuradament per transmetre les curiositats d'un món cada cop més vinculat a allò físic i no a allò intel·lectual. Moltes gràcies, Pep, per una tasca que omple un buit important i ens fa una mica més grans.

ARMAND BALLART CODÓ

novembre de 2011